

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา การดำเนินนโยบายด้านการคมนาคมทางอากาศ ในส่วนของโครงการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ ระหว่างปี พ.ศ.2535 ถึง พ.ศ.2544 ซึ่งเป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ โดยศึกษาจากเอกสาร วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่างๆ รวมทั้งงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินโครงการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ และทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการอธิบายเชิงพรรณนา

ผลการศึกษาพบว่า การดำเนินนโยบายด้านการคมนาคมทางอากาศ ในส่วนของโครงการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ เป็นการกำหนดนโยบายตามตัวแบบผู้นำ (Elite Model) และตัวแบบสถาบัน (Institutional Model) โดยผู้นำและสถาบันของรัฐ มีบทบาทอย่างมากในการกำหนดนโยบาย ผลที่เกิดขึ้นกับโครงการส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับการศึกษา พิจารณา และตัดสินใจของผู้นำรัฐบาลที่มีอำนาจและรับผิดชอบโครงการ

นอกจากนั้น จากการวิเคราะห์การดำเนินนโยบายด้านการคมนาคม ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงการท่าอากาศยานสุวรรณภูมิ สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การดำเนินนโยบายขาดความต่อเนื่อง อันเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง และรัฐบาล ซึ่งส่งผลให้โครงการนี้มีระยะเวลาการดำเนินการที่ยาวนานกว่า 40 ปี

2. สภาพแวดล้อมทางการเมือง และเศรษฐกิจส่งผลโดยตรง ต่อการดำเนินนโยบาย

3. การกำหนดนโยบายและการนำนโยบายไปปฏิบัติ ขาดการสื่อสาร การสร้างความเข้าใจต่อผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง รวมทั้ง การประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับโครงการ เป็นผลทำให้การดำเนินโครงการล่าช้า และบางช่วงเกิดกระแสกดดันทางสังคม ทำให้โครงการต้องหยุดชะงัก

อนึ่ง ผลการศึกษา ยังพบว่าปัญหาความล่าช้าของการดำเนินงาน เกิดจากการที่ไม่มีการรองรับการดำเนินโครงการโดยเฉพาะ และต่อเนื่องด้วย

This research aims to study about the Air Transport policy implementation through the Suvarnabhumi Airport Project during year 1992 to 2001. This study collects data from relevant documents, journals, printing materials and researches. In depth interviews of the experts and project implicated are also used for collecting data. This research uses qualitative data analysis and descriptive analytical approach.

The study finds that implementation of policy on air transportation through the Suvarnabhumi Airport Project based on policy-making approaches on Elite model and Institutional model, was done by Thai leaders and its governmental institutions who played a major role in policy-making. Thus the outcomes of the project are mostly depending on study, consideration and decision-making of governmental leaders and officials who are responsible on the project.

From the analysis of policy implementation on air transportation can be concluded as follows:

1. Discontinuity of the project implementation was caused by political and government changes, that have been covered for more than four decades.
2. Political environment and economic conditions are directly delayed its implementation.
3. Policy-making and implementation, that lacked of public relations on the project and project's understanding of relevant people, have caused its delays for a long period. Moreover, public pressure in some periods caused the project stop.

This study also finds that problems of projects delays was caused by the lack of authorized organization to continuously and specialize to implement its.